

Holstein-Ledreborg: Naar den ærede Minister forlanger nøie Oplysning om, hvad der er foregaaet mellem ham og Udvalget, efterat Konferencen havde fundet Sted, da behøvede den ærede Minister ikke at spørge derom. Det har han selv for kort siden refereret, idet den ærede Minister udtalte, at han kunde ikke saa nøie huske et eller andet Udtryk, der kunde være kommet ind i et af ham gennemset og rettet Dokument, det vil sige, den ærede Minister har faaet Meddelelsen i den Form, hvori Udvalget har besluttet at nedskrive Resultatet af den Samtale, det havde haat med ham, og det har den høitærede Minister faaet Leilighed til at rette og godkjennde. At det, der er foregaaet mellem Ministeren og Udvalget, ikke kan medføre at Ministeren kan tiltales for Migsretten, naar han handler imod en saadan Overenskomst, er ganske klart, (Uafbrudt). Ja, jeg kan ikke kalde det anderledes; naar det her benævnes: „ovenfor overenskomne Regler“, saa maa dog det Dokument, her er Tale om, indeholde Noget af en Overenskomst, det er dog klart. Det er meget uheldigt, at selv tydelige Ord ikke kunne forstås. Jeg siger, at det er Noget, som den ærede Minister heller ikke kan undre sig over, at Medlemmer af Finantsudvalget paa deres Side kunne gjøre gjældende mod Ministeren, at han har handlet anderledes, end de maatte være berettigede til at tro. At Ministeren ikke er afskaaren fra enhver Disposition, tror jeg den ærede Minister selv vil indrømme. Til at udelukke, hvad der kan ske i Nødstilfælde, hører ganske vist mere bindende Bestemmelser end en Overenskomst mellem Medlemmer af Finantsudvalget og Ministeren. Her er hverken Tale om Grundlovsbestemmelser eller om Lovbestemmelser, men her er Tale om, hvad Ministeren navnlig i alle Tilfælde, hvor der ikke ligefrem var Tale om Nød — og det var der her slet ikke Tale om — maatte antages at ville have gjort. Til Slutning skal jeg sige, at jeg, efterat jeg har hørt Ministeren udtale sig idag, ogsaa er glad over, at dette er kommet frem, men ganske vist, fordi man saa veed, hvorledes man skaar i Fremtiden, og hvorledes man skal stille sig, hvis saadanne Forhandlinger igjen komme frem. Jeg behøver ikke at sige, da jeg ikke tror, at Nogen nærer Livl. derom, at jeg med Hensyn til Ministerens finantsielle Overensstemmelse med, hvad jeg anser for Forjvarligt og Nødtigt, staar paa et Standpunkt, hvor en Forstaelse med Ministeren selvsølgelig er umulig.

Ordføreren (Berg): Endringen til § 2 har den ærede Minister kun beklaget er stillet; jeg tror ikke, at han i den Henseende har begaaet nogen Feil. Forrigt finder jeg ikke Anledning til at tilføie nogen Bemærkning til, hvad der er sagt med Hensyn til § 2, undtagen forsaavidt Spørgsmaalet om Lærerne paa Ahlheden angaar.

Det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledreborg) mente, at det var en Forglemmelse, at jeg ikke havde omtalt det; men jeg antager, at det først naturligen hører til Dntale, naar vi forhandle med Kirke- og Undervisningsministeren. Dernæst skal jeg bemærke, at det ikke maa lades ude af Betragtning, at der er forbeholdt Forslag til tredje Behandling. Hvad iøvrigt Spørgsmaalet angaar, saa vil jeg benegte, hvad det ærede Medlem for Leire sagde, at, dersom man her samtykkede i at give de fire Lærere paa Ahlheden Tilleg, saa havde vi anerkjendt Ministerens Besjælfelse til selv at bestemme Skolelærernes Lønning. Saadanne Spørgsmaal komme frem andre Steder paa Finantsloven, og jeg skal derfor her udtale, at Folkethinget har nylig ved at vedtage en Beslutning udtalt, at det ikke anerkjender Ministerens Besjælfelse til dette Skridt. Dermed er det godtgjort, hvorledes Folkethinget stiller sig, og det roffes aldeles ikke ved, hvorledes man faktisk tror at kunne tage enkelte foreliggende Smaaspørgsmaal paa en Bevilling. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 til § 3 skal jeg kun udtale, at den ærede Minister maa erkjende, at, efter hvad der er slet sidste Mars December, er det meget naturligt, at Folkethinget stiller sig anderledes lige overfor Spørgsmaalet om Udsættelse af Laan eller overhovedet vedrørende Mellemværendet med Bestindien, end det tidligere har gjort. — Hvad angaar § 9, da er der ikke for mit Bekommende nogen Bemærkning at gjøre til Vædringsforslagene. Spørgsmaalet med Hensyn til Randers—Grenaa-Banen er jo meget udførlig debatteret. Naar den meget ærede Minister mente, at der var den Udeil for Statskassen til dog ikke at kjøbe, at man kunde udløse første Prioritetshaaver, hvis denne vilde have Banen solgt ved Evangsauktion, saa skal jeg dertil bemærke, at det kan man ganske vist i saa Fald gjøre; men jaafremt Selskabet ikke er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser med Hensyn til det første Laan, saa kan man jo komme til at udsætte sig for yderligere Tab, hvis Selskabet ikke dækker den betingede Rente af disse Prioriteter, i alt Fald kan han komme til at engagere sig endnu saa meget stærkere. Naar der fremdeles er hentydet til, at tredje Prioritets Garant — saaledes forstod jeg den meget ærede Minister — var interesseret i, at Salgsummen ved en Auktion gif op over den Sum, som Statskassen havde indstaaende, saa skal jeg ikke negte, at det er mig en temmelig ringe Trøst, hvis Randers Amtsraad skulde føle sig opfordret til at kjøbe en Bane, som maatte vilde udsætte det for yderligere Tab, end det allerede staar i. Jeg skal iøvrigt ikke komme videre ind paa denne Sag, jeg skal kun ligeoverfor det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sige, at, naar han mener, at mine Ytringer gjorde Indtryk af, at jeg ikke tillagde denne Sag den Betydning, som